

anden, og den ene siger: stemmer du for mig her, stemmer jeg for dig der; saa trykke de i Forening paa Ministeren, og saa gaar Svikmøllen, og paa den Maade kommer der en Mængde Bevillinger frem, som vi ikke have haft Raad til og ikke have Raad til. Derfor var jeg egentlig meget veltilfreds med den lovende Udtalelse af den ærede Finansminister i det andet Ting en Gang, at han var ubarmhertig, han vilde ikke give efter for den ene Fordring efter den anden. Det glædede mig i høj Grad. Jeg fik Respekt for den Karakterstyrke, som lagde sig for Dagen deri. Om det helt igennem er sket, skal jeg ikke komme ind paa. Figura udviser Stillingen i den Henseende. Jeg behøver ikke at oplyse noget derom.

Den ærede Finansminister var meget glad og tilfreds ved, at, som han sagde, Folketinget havde givet Ministeriet parlamentarisk Grund under Fødderne ved at stemme for Finansloven, og han havde det stille og glade Haab, at det vilde vi ogsaa gøre i Landstinget. Saa vilde Ministeriet faa fuld parlamentarisk Grund — han brød sig i øvrigt ikke om at faa parlamentarisk Grund heroppe. Det var Folketinget, som det kom an paa. Naa, Parlamentarismen har ogsaa mest Kurs i Folketinget, og det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg vil blot gøre opmærksom paa een Ting, og det er, at i Halvfjerdserne — hvis jeg ikke husker fejl i 1877 eller maaske i 1878 — tog Folketinget sig for at anvende Finanslovnægtelse for at fordrive et Ministerium, nægtede endogsaa Finanslovens Overgang til anden Behandling for at fordrive det daværende Ministerium. Følgen var naturligvis den, at Folketinget blev opløst, der blev udskrevet nye Valg, og da man kom ud paa Tribunerne og talte med de Herrer, sagde de alle sammen: Gud bevares, vi ville aldrig gentage det Eksperiment. Der var ikke Tale om, at de turde staa ved, hvad de havde gjort. De havde foretaget sig noget, de endelig ikke vilde gøre mere. Da de kom ind om Efteraaret, var der heller ingen, som tænkte paa at nægte Finansloven, de vedtog Gang paa Gang Finanslove til den samme Regering. Det er altsaa erkendt af Folketinget den Gang, at saadan kan man gøre en Gang for at gøre et Eksperiment, for at gøre noget stort og tilsyneladende mægtigt, men man anvender det ikke som Led i sine Bestræbelser for at fjerne en Regering. Landstinget har altid haft den Mening, at det kunde ikke lade sig gøre. Finansloven skulde ikke og kunde ikke

bruges dertil. Der gives mange andre Midler til at fjerne en Regering, naar man vil af med den. Men at tro, at man har faaet fast Grund, parlamentarisk Grund under Fødderne, fordi man har faaet en Finanslov, er en stor Skuffelse, en Selvskuffelse, som det maaske kunde være ubehageligt nok at fæste sig for meget ved. Nej, det skal man ikke tro. Man skal ikke tro, man har faaet parlamentarisk Grund, og det ærede Ministerium ved meget godt, at det har det ikke. Det ved meget godt, at i et hvilket som helst Øjeblik kan det times det, at der bliver tilkendegivet det, at det ikke har den parlamentariske Tillid, som det selv anser for nødvendig.

Den ærede Finansminister talte ogsaa lidt om de militære Bevillinger og sagde, at mine Meningsfæller i Folketinget havde været med til at stemme for deres Udsættelse. Den ærede Minister, som jo er en Mester i Ordets Brug og ogsaa i velturerede Spydigheder, var ogsaa spydig mod mig ved at sige til mig, at han vidste ikke, hvor mange mine Meningsfæller vare i Folketinget, om jeg havde nogen. Jeg skal svare den ærede Minister: Jeg har sikkert flere, end den ærede Minister har her i Landstinget, det er ganske afgjort. For Resten holder jeg ikke Tal paa dem, jeg gaar ikke og tæller dem, det er rart at vide, at jeg har Meningsfæller, men hvor mange, er det mig i det givne Øjeblik ikke om at gøre.

Saa vender jeg et Øjeblik tilbage til den højtærede Konseilspræsident i Anledning af det Spørgsmaal, der blev gjort ham af det ærede Medlem fra Odense (Hey), og den ærede Ministers Svar derpaa. Det var Spørgsmaalet om „Udrensningen“ og særlig Spørgsmaalet om Privatbankens Forhold. Jeg slutter mig ganske til, hvad min Kollega fra Fyn ytrede om, hvorledes Udrensningen er forløben. For mig staa det saaledes, at man har „udrenset“ en eneste Person, det kalder man altsaa at udrense! Det var en Embedsmand fra Ministeriet. Han var som en Vædder, man belæsser med al Folkets Synder og jager ud i Ørkenen, og der løber han med dem allesammen. Og naturligvis, man gik lidt videre, thi man anvendte det bekendte Ord, at Fædrenes Misgerninger skulle straffes paa Børnene, saa man „udrensed“ Børnene med. At man nu ikke er naaet videre, skal jeg ikke bebrejde Ministeriet; det er blot kedeligt for det, at naar Udrensningen skulde være en af dets store Mærkesager, var der ingenting at rense ud. Det geraader Samfundet til Ære, at det